

1. Čtení: Lv 19:1-18

Hlavní čtení: 1Pt 1:13-16

I. Doufejte dokonale v milost, která k vám přichází ve zjevení Ježíše Krista.

Milí bratři, milé sestry,

žijme na zemi, jako bychom byli už v nebi. Žijme zde v tomto světě, jako bychom už byli u Pána. Chodme po cestách tohoto světa, jako bychom už prožívali věčné Boží království. My jsme občané Božího království. Stali jsme se jimi ve chvíli, když jsme vzali vážně to Boží dílo lásky k nám. Pokud jsme uvěřili v Pána Ježíše Krista, *máme již občanství v nebesích* (Fp 3:20). A protože již patříme do té nebeské vlasti, máme zde na zemi podle toho také žít. Máme dodržovat zvyky a zákony naší nové vlasti, Božího království.

V současné době se mnoho lidí rozčiluje nad imigranty, kteří chtějí žít v Evropě, ale nechtějí žít evropsky. Chtějí dál žít v nové zemi - po staru. Žádají o azyl, berou podporu v nezaměstnanosti - ale práci si nehledají a už vůbec nechtějí změnit své staré zvyky a obyčeje. Chtějí dál žít tak, jak byli doposud zvyklí. Nechtějí se přizpůsobit novým pravidlům jejich nové země.

A přesně to my křesťané občas děláme. Máme nové doklady, jsme občané nové vlasti - a přesto žijeme podle vlastních starých zvyků a pravidel. Nejsme ochotni měnit svůj životní styl.

A právě před tím nás dnes apoštol Petr varuje. Jsi občanem Božího království? Tak podle toho také jednej. Věříš, že za tebe Kristus zemřel na kříži a pro tebe vstal z mrtvých? Věříš, že díky Kristu ti Bůh udělil věčné státní občanství v nebesích? Pokud tomu věříš, pak se podle vůle toho, kdo tě přijal pod svá křídla, také chovej.

A jak konkrétně máme žít? Dnes nám Písmo radí dvě věci: žijte v naději! A žijte svatě!

Takže za prvé: doufej, křesťane. Měj naději. Dokonce: měj *dokonalou naději*, říká Petr. Upři svůj pohled dopředu. Vyhlížej naplnění Boží milosti, která v tobě už působí. Vyhlížej příchod Pána Ježíše Krista, ten okamžik s velkým „O“, kdy Pán slavně dokoná to, co v tobě započal. Zatím jsi dostal nový občanský průkaz - ale ještě ses v nové vlasti nebytoval. Jsi právoplatným občanem nebes - ale ještě ses v nich nezabydlel. Tak doufej, že to nebude dlouho trvat. Že Pán Ježíš přijde brzy. A modli se za to. *Přijď tvé království*. (L 11:2) - to nás naučil volat sám Ježíš. *Amen, přijď, Pane Ježíši!* (Zj 22:20) Tak zase zní úplně poslední toužebná modlitba, která je v Písmu zapsaná. A tuto modlitbu bychom měli volat k nebi často - nejen v adventním období. Protože pokud si vážíme Kristovy záchranu, pak jistě také toužíme po tom, abychom tu záchranu mohli v plnosti prožívat.

Ale zůstaňme dnes na chvíli u toho slova „naděje“. Víte, my jsme si zvykli používat slovo „naděje“ trochu jinak, než jak jej používá Bible. Například když se má sklízet seno a večer předtím hlásí v televizních zprávách vydatné bouřky - co řeknete u takové předpovědi? *Doufám, že zítra nebude pršet*. Ale i tak víte, že pršet asi stejně bude. Naděje, doufání - to jsou tedy slova, která vyjadřují naše nereálná přání a touhy, které se většinou nenaplní. Člověk doufá v zázrak. Ale zázraky se zase tak často nedějí, že...

Ovšem „naděje“ v biblickém smyslu je přáním, které se jistojistě vyplní. Naděje podle Písma - to je touha, která se „na beton“ uskuteční. Tedy: přijde Pán Ježíš Kristus, aby soudil tento starý svět a nastolil Boží království v celé své slávě a nádheře? Ano, v to doufáme! O tom není pochyb! On přijde! Jen nevíme, kdy přijde. Kdy to nastane. Ale že se to jednou uskuteční - o tom jsme bytostně přesvědčeni. Písmo na více místech mluví o pevné, vytrvalé, neotřesitelné naději - kterou Kristus jednou naplní.

Například apoštol Pavel: ²⁰ *Neboť tvorstvo bylo vydáno marnosti - ne vlastní vinou, nýbrž tím, kdo je marnosti vydal. Trvá však naděje,* ²¹ *že i samo tvorstvo bude vysvobozeno z otroctví zániku a uvedeno do svobody a slávy dětí Božích.* (Ř 8:20-21)

Anebo: ¹¹ *Ukázala se Boží milost, která přináší spásu všem lidem* ¹² *a vychovává nás k tomu, abychom se zřekli bezbožnosti a světských vášní, žili rozumně, spravedlivě a zbožně v tomto věku* ¹³ *a očekávali blažené splnění naděje a příchod slávy velikého Boha a našeho Spasitele Ježíše Krista.* (Tt 2:11-13)

A také v listu Židům nacházíme krásná slova o naději: ¹¹ *Toužíme jen, aby na každém z vás bylo vidět neutuchající horlivost až do konce, kdy se naplní naše naděje;* ¹² *proto neochabujte, ale vezměte si za vzor ty, kdo pro víru a trpělivost mají podíl na zaslíbení.* (Žd 6:11-12)

A ještě: ²³ *Držme se neotřesitelné naděje, kterou vyznáváme, protože ten, kdo nám dal zaslíbení, je věrný.* (Žd 10:23)

Tedy nikoli zda vůbec Kristus znovu přijde. O tom nepochybujeme. Ježíš byl přece vzkříšen. Vystoupil na nebesa - odkud přijde soudit živé i mrtvé. A v této jisté a pevné naději nás v posledku drží Bůh sám! Duch svatý totiž v našem srdci dosvědčuje a posiluje tuto základní pravdu víry. Jak nám přeje apoštol: ¹³ *Bůh naděje nechť vás naplní veškerou radostí a pokojem ve víře, aby se rozhojnila vaše naděje mocí Ducha svatého.* (Ř 15:13) My křesťané tedy neprosíme Pána, aby přišel. On totiž přijde - i bez našich proseb. My jej pouze s důvěrou prosíme, aby přišel brzy. Aby to už dlouho netrvalo.

Ale apoštol Petr dnes to téma naděje rozvíjí. Poslechněme si celý verš v kralickém překladu: *Protož přepásíce bedra mysli vaší, a střízlivi jsouce, dokonale doufejte v té milosti, kteráž vám dána bude při zjevení Ježíše Krista.* (1Pt 1:13)

Je totiž naděje a naděje. Existuje nedokonalá naděje. A existuje dokonalá naděje. Existuje mrtvá naděje. A existuje živá naděje (1Pt 1:3). Naděje, která zůstává jen v mé mysli, není dokonalá naděje. Naděje, o které čas od času jen mluvím, není živá naděje. Dokonalá a živá naděje - to je naděje, kterou žiji. Živá naděje - to je žitá naděje. My křesťané tu naději na konečné vítězství Ježíše Krista už zde na zemi máme žít.

Tedy doufejte! Doufejte dokonale! Žijte tu naději v nebeské občanství. Apoštol to vyjadřuje dost těžkým slovním obratem. *Protož přepásíce bedra mysli vaší...* My, kteří nenosíme dlouhé, jednoduché šaty (pokud zrovna nejsme oblečeni do taláru) a oblékáme si spíš kalhoty, už tomuto obrazu moc nerozumíme. V Petrově době muži i ženy nosili dlouhé šaty. Bylo to jistě pohodlné, ale občas dost nepraktické. Zvláště špatně se v tomto oděvu chodí a pracuje. Proto je někdy potřeba si tyto šaty vykasat až k pasu. Aby se uvolnily nohy k rychlé chůzi, nebo k práci. Tak například Hospodin přikazuje jíst beránka v Egyptě takto: *Budete mít přepásaná bedra, opánky na nohou a hůl v ruce. Sníte jej ve chvatu. To bude Hospodinův hod beránka.* (Ex 12:11) Tedy: *Beránka snězte připraveni na dlouhý a vyčerpávající pochod.*

My používáme dost podobný slovní obrat. Vyhrnout si rukávy. To říkáme tehdy, když se máme dát do nějaké náročné práce. Jakoby nám tedy dnes Petr řekl: *Vyhrňte si rukávy vaší mysli. Připravte se v mysli na náročnou práci.*

Křesťané, nebuďte tedy líní a pohodlní. Připravte se na námahu. Pán Ježíš, který vás jednou přijme do svého věčného odpočinku, chce, abyste tady a teď byli aktivní, výkonní, pracovití. Apoštol Pavel říká něco podobného: *Proto se namáháme a zápasíme, že máme naději v živém Bohu, který je Spasitel všech lidí, zvláště věřících.* (1Tm 4:10)

A k tomu ještě Petr přidává: *střízlivi jsouce.* Máme být střízliví. Střízliví ve své mysli. Už jste někdy viděli profesionálního šachistu opilého za šachovnicí? Určitě ne. Protože šachy nelze hrát „pod vlivem“. Člověk se při této hře musí maximálně soustředit, aby podal dobrý výkon. Už jste někdy viděli opilého řidiče? To určitě ano. A také nejednoho, který jízdou v opilosti způsobil velké škody sobě nebo druhým lidem - protože co? Protože opilý řidič se nemůže plně koncentrovat na jízdu autem. Má otupělé smysly, vnímání. A alkohol na pracovišti? Samozřejmě, že je zakázaný! Nejen, že by se takovému člověku nemusela zdařit práce, ale také by se pracovníkovi pod vlivem mohlo něco špatného přihodit. A proto my, křesťané, máme být obrazně řečeno „střízliví“. Máme se cele soustředit na cíl naší naděje, na Kristův druhý příchod. Máme žít zde na zemi - jakoby už Kristus přišel.

II. Svatí buďte, neboť já jsem svatý.

A teď pozor! Teď zbystřete! Jak ve svém životě dosvědčíme tu naději? Jak máme tu naději žít? Co je to za práci, na kterou se máme plně zaměřit a střízlivě a soustředěně ji vykonávat? V čem máme být aktivní a výkonní? Podle dnešního oddílu Písma je to svatost. Máme usilovat o svatost - dokud Kristus nepřijde. ¹⁴ *Jako poslušné děti nedejte se opanovat žádostmi, které vás ovládaly předtím, v době vaší nevědomosti;* ¹⁵ *ale jako je svatý ten, který vás povolal, buďte i vy svatí v celém způsobu života.* ¹⁶ *Vždyť je psáno: 'Svatí buďte, neboť já jsem svatý.'*

Líný křesťan - to je křesťan, který neusiluje o svatost. Aktivní křesťan - to je křesťan, který v životě o svatost usiluje.

Představte si dva muže. Každý z nich vám tvrdí, že se chystá běžet maraton. Ten první každý den poctivě ráno i večer běhá, přes den cvičí, a stravuje se zdravě - žádné přepálené tuky, žádné zbytečné sladkosti. Ten druhý už půl roku o běhání mluví, ale ještě z domu nevytáhl paty, navíc knedlo-vepřozelo a tři piva k tomu - bez toho si život představit neumí.

Kterému z nich budete věřit, že to s tím maratónským během myslí vážně? Tomu prvnímu, samozřejmě. Křesťan, který se cvičí ve svatosti, křesťan, který každý den Pána Boha prosí o odpuštění svých hříchů a zoufale touží po posvěceném životě podle Písma, křesťan, který denně posiluje svou zbožnost - takový křesťan žije svou nadějí na konečnou spásu.

A proč zrovna úsilím o svatost projevujeme svou nadějí? No protože právě svatostí se nejvíce vzdalujeme naší staré, hříšné vlasti a přibližujeme se té nové, svaté, Boží vlasti. Člověk, který jen říká, že doufá v nebe, ale na jeho životě se úsilí o svatost neprojevuje - takový člověk má zajištěný celkem bezproblémový život zde na zemi. Ale křesťan, který chce růst ve svatosti, křesťan, který se chce stále víc podobat svatému Bohu, se bude stále víc vzdalovat a odcizovat své staré vlasti, tomuto světu. A to není nikdy pohodlné a jednoduché. To často bolí.

Tak tedy: *'Svatí buďte, neboť já jsem svatý.'* - říká Bůh.

Především: kdy že máme být svatí? Když jdeme do kostela - v neděli dopoledne. A když jsme v kostele. No a když jdeme z kostela. A pak už jen ostatních šest dní v týdnu máme být svatí. Petr říká: *Buďte svatí v celém svém způsobu života.* Veškeré vaše chování, jednání, mluvení, myšlení, cítění má být prodchnuto Boží svatostí. A to pořád, vždycky a všude. V noci stejně jako ve dne, doma stejně jako venku, v práci stejně jako při dnech odpočinku, mezi ne-křesťany stejně jako mezi křesťany.

Ale copak my můžeme být svatí? Nechce po nás Bůh příliš? Neklade před nás příliš vysoké cíle? Copak svatých nebylo jen několik málo výjimečných křesťanů - třeba matka Tereza, která v roce 2016 bude svatořečena? Ale vůbec ne! Svatí jsme všichni. Protože Bůh nás očistil krví Ježíše Krista od našeho hříchu. A protože nás Duch svatý posvětil. (1Pt 1:2)

My už svatí jsme. Proto svatými také buďme. To je ta myšlenka! Jsi svatý, bratře. Bůh tě učinil svatým. Jsi svatá, sestro. Bůh tě posvětil. Přisvojil si tě. Přitáhl tě k sobě. Patříš mu - a nikomu jinému. Náležíš mu se vším všudy. On je tvůj Bůh. A ty jsi jeho člověk.

Tak tu Bohem darovanou svatost v životě také projevuj! Prokaž ve svém životě, že jsi svatý, že jsi svatá! Jednej podle toho, kým skutečně jsi.

No, a teď ta nejtěžší otázka: Jak se to dělá? Co to vlastně znamená: žít svatě.

Apoštol nejprve říká: *Nepřizpůsobujte se dřívějším žádostem.* Nepřizpůsobujte se způsobu života, který jste vedli dřív, než jste v Krista uvěřili, dřív, než jste Pána Ježíše začali brát opravdu vážně.

Hříšné žádosti zůstávají - a křesťan s nimi musí neustále bojovat. Musí je potlačovat. Musí jim ubírat prostor ve svém životě. Nesmí je v sobě žít a podporovat je. Tak jako když se někdy podvazuje nádor v lidském těle... Podvyživuje se tím, ubírají se mu živiny - až se docela ztratí. Anebo když společnost ve vlastním zájmu zavře sériového vraha do malé cely - a nenechá ho volně pobíhat po světě. Přesně tak my, ve vlastním zájmu, musíme bojovat s hříšnými žádostmi. Nesmíme jim dát volnost, nesmíme je žít, nesmíme je realizovat.

Ty staré, hříšné žádosti umí být velmi podmanivé. Ukotvují nás v tomto starém světě. Známe to dobře. Kolikrát jsme si v životě říkali: Stojí mi to vůbec za to - být křesťanem? Vždyť o co všechno se tady na zemi připravuji. Není těm, kteří křesťané nejsou, nakonec lépe? Můžou být svým partnerům nevěrní, můžou krást, můžou pořád pařit, můžou žít sobecky - na úkor druhých lidí. Můžou si dělat, co se jim zachce. Zkrátka pořádně, se vším všudy, si to tady na zemi užijí.

My jsme ovšem lidmi naděje. My doufáme v život věčný. A proto se dobrovolně „okrádáme“ a „ochuzujeme“ o požitky tohoto světa. Proto dobrovolně bojujeme s hříšnými žádostmi. Kdybychom neměli nadějí ve věčné Boží království, do kterého spějeme, neměli bychom dostatečnou motivaci žít v tomto světě jinak, svatě.

Svatost - to totiž není jen zápas s hříšnými žádostmi... Být svatý znamená pozitivně: být jako Bůh. Poznávat jeho charakter i jeho činy. A poté jednat jako on. Proto také musíme studovat Boží slovo - protože odjinud Boží charakter a Boží činy nepoznáme. Jen z jeho slova zjistíme, co znamená žít skutečně svatě.

Proto zcela konkrétně a jednoduše: Křesťane, chceš se stále více podobat svému Spasiteli? Čti denně jeho slovo a modli se - a co přečteš, to se snaž ten den ve svém životě také uskutečnit, naplnit. Pokud se ti to nepovede, pros Boha o odpuštění. A pokud se ti to podaří, děkuj Bohu, že ti k tomu dal sílu. Potom budeš žít v tomto světě tak, jako bys už byl v nebi.

Proto se Ježíš modlí za své učedníky: *Neprosím, Bože, abys je vzal ze světa, ale abys je zachoval od zlého.* ¹⁶ *Nejsou ze světa, jako ani já nejsem ze světa.* ¹⁷ *Posvěť je pravdou; tvoje slovo je pravda.* (J 17:15-17) Svatost - to tedy není útěk z tohoto světa. Svatost - to je život v tomto světě, ovšem výhradně podle Boží vůle.

Milí bratři, milé sestry, nakonec malé doznání... Tentokrát se mi kázání psalo velice obtížně. Byl to zápas až do samého konce. Až do dnešního rána jsem potýkal s dnešním textem. Pořád jsem přemýšlel, čím to je. Snad proto, že by dnešní oddíl z Písma byl tak složitý? Ale vůbec ne! On je vcelku jednoduchý a jasný. A já jsem ho pochopil - jen podle něj pořád nechci žít. Proto se mi na tato slova těžce káže. Chtěl bych mít oboje. Chtěl bych na zemi žít podle sebe, podle starého, hříšného, pohodlného stylu života - a po smrti nebo při příchodu Ježíše Krista vstoupit do nové vlasti. Nechce se mi zápasit s hříšnými žádostmi. Nechce se mi zde žít svatě jako Bůh. Možná z toho důvodu také my, evangelíci, posloucháme raději kázání o tom, jak Pán Ježíš miluje hříšníky - než výzvu k tom, abychom usilovali o svatý život. Proto je právě ta dnešní zvěst pro nás všechny tak naléhavá a důležitá.

Modleme se: Pane Ježíši Kriste, vyznáváme ti naši pohodlnost. Vyznáváme ti, že jsme líní křesťané. Necvičíme se ve svatosti. Neděláme pokroky ve zbožnosti. Ale ty to všechno můžeš změnit. Dnes jsi nám řekl, jak důležité je, abychom žili v tomto světě výhradně podle tvého Slova. Ty nám jistě nenakládáš víc, než bychom mohli splnit. Ty nás jistě také svým svatým Duchem podpoříš v úsilí o svatost. Dej tedy, Pane Ježíši, abychom zde celým svým životem dosvědčovali naši naději na tvůj slavný druhý příchod. Pomáhej nám, abychom zde na zemi žili tak, jako bychom byli už v nebi. Amen.